

ДМИТРО КРЕМІНЬ

СКІФСЬКЕ БАРОКО

SCYTHIAN BAROQUE

Переклав російською Володимир Пучков
Переклали англійською Світлана Іщенко і Рассел Торнтон

Translated into Russian by Volodymyr Puchkov
Translated into English by Svetlana Ischenko and Russell Thornton

**ВИДАВНИЦТВО
ІРИНИ ГУДИМ
МИКОЛАЇВ - 2008**

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5
К 79(Д22)

Літературно-художнє видання
Кремінь Дмитро, Пучков Володимир
ДВА БЕРЕГИ

Верстка – Катерина Бурцева
Художник – Олександр Іпат'єв

Кремінь Д.Д.
СКІФСЬКЕ БАРОКО /Вірші. Пер. рос. В. Пучкова, пер. англ. С. Іщенко, Р. Торнтон. – Миколаїв: видавництво І. Гудим, 2008. – 126 с. – укр., рос., англ..

“Два береги” – рідкісний у поезії сучасної України “дуєт солістів”. Оригінальна збірка-трилінгва взаємоперекладів двох відомих ліричних поетів, які живуть у Миколаєві, об’єднана спільною причорноморською географією, ностальгійним пошуком “степової Еллади”, гармонійного буття людини.

ISBN 978-966-8592-51-5
Підп. до друку 10.04.08 р. Формат 20х19 1/16 Наклад 2000 прим.

Міжнародна асоціація письменницьких спілок «Слово без кордонів»
Международная ассоциация «Слово без границ»
International Assotiation «Word without frontiers»

*Книгу видано завдяки підтримці генерального директора ТОВ СП «НІБУЛОН»
Героя України Олексія Вадатурського та мера м.Миколаєва Володимира Чайки.*

*Книга издана благодаря поддержке генерального директора ООО СП «НИБУЛОН»
Героя Украины Алексея Вадатурского и мэра г.Николаева Владимира Чайки.*

*This book was published thanks to the support of the General Director of NIBUON Ltd,
the Hero of Ukraine Oleksiy Vadaturskiy and the Major of Mykolayiv Volodymyr Chayka.*

СКІФСЬКЕ БАРОКО

Юний провінціал Артур Рембо потрапляє до Парижа напередодні пролетарської революції 1870 року. Але парижанин з принуки не йде на барикади, а в божественному чаду пише геніальні, з конкістадорською ностальгією, шедеври – “П’яний корабель” і “Сезон у пеклі”, сонет “Голосні”, в якому за кожним голосним звуком – колір...

Усе це ми знаємо так давно, як і любов-ненависть А. Рембо і П. Верлена, їх дуель і страшну для кожного смерть в епілозі. Проте біографія поета – одне, а “біографія” його творчості – все-таки інше. В епоху глобалізації та інформаційних технологій, “всевидячого” ока Інтернету хто і згадає мудреців і поетів. І “золотий вік” людства оживає тільки в поетичних осяяннях сучасних “самовидців”, котрі навч бачили піднесення, розквіт і загибель найбільшої імперії ХХ століття і, проклявши жорстоку свою матір-вовчицю, оплакують її, бо далеко за синім обрієм – золота їх молодість...

У плеяді поетів моєї генерації Володимир Пучков – один з найталановитіших менестрелів історичного століття поетичної епохи з магічною закоханістю в естрадну її образність. У російському слові мого друга – те, що і в моєму слові українському: ностальгія – за “Степовою Елладою” (Є.Маланюк) і за легендарною Ольвією, за Гілеєю та Скіфією. Тому до класичного канону ми звертаємось, а не повертаємось. Ув антології-трилінгва “Два береги//Два берега” – не лише наші з В.Пучковим взаємопереклади, а й пошук осяяного берега, до якого плывуть і корсарські бриги англійського поета з кельтів, але жителя канадського Північного Ванкувера – талановитого Рассела Торнтон. В його екіпажі – залюблена в степову ойкумену наша недавня землячка й колега, високоталановита поетка й артистка, художниця й педагог Світлана Іщенко-Торнтон. Тут пробують перо і Одиссей-романтик із “нової еміграції” та з миколаївським корінням Грег Краснов, і молода поетеса-філолог Дарина Березіна... Хай нас усіх прочитають у Києві, Москві, Лондоні, Чикаго – всюди ще є люди з анатомічним чуттям слова і звуку.

Усім естетам і поетам, усім, до кого долинає сонорне голосіння і сольний спів щастя – всім офіруємо “Два береги”.

Береги – два, це так, і вони не зійдуться ніколи, але висока вода, глибока вода поетичного моря гойдає на своїй хвилі не паперові кораблики, оплакані ще А. Рембо, а козацькі “чайки”, трієру аргонавтів і крейсери з надзвуковими літаками нашого часу.

Але поетичне слово випередить і ракету – як “золота стріла” Анахарсиса, скіфського царевича і найдревнішого поета нашої землі. Зустрічайте!

Дмитро Кремінь

СКИФСКОЕ БАРОККО

Юный провинциал Артур Рембо попадает в Париж накануне пролетарской революции 1870 года. Но парижанин по принуждению не идет на баррикады, он в богемном чаду пишет гениальные, с конкистадорской ностальгией, шедевры – «Пьяный корабль» и «Сезон в аду», сонет «Гласные», в котором за каждым гласным звуком – цвет... Все это мы знаем давно, как и любовь-ненависть А. Рембо и П. Верлена, их дуэль и страшную для каждого смерть в эпилоге. Но биография поэта – одно, а «биография» его творчества – все-таки иное. И «золотой век» человечества оживает только в поэтических озарениях современных «самовидцев», которые видели воочию подъем, расцвет и гибель величайшей империи XX века и, прокляв жестокою свою мать-волчицу, оплакивают ее, потому что далеко за синим горизонтом – золотая их молодость...

В плеяде поэтов моей генерации Владимир Пучков – один из самых талантливых менестрелей исторического столетия, поэтической эпохи с магической влюбленностью в ее эстрадную образность. В русском слове моего друга – то же, что и в моем украинском: ностальгия – по «Степной Эллад» (Е. Маланюк) и по легендарной Ольвии, по Гилее и Скифии. Вот почему к классическому канону мы обращаемся, а не возвращаемся. В антологии-трилингва «Два берега//Два берега// Two Banks» – не только наши с В.Пучковым взаимопереводы, но и поиск осиянного берега, к которому плывут и корсарские бриги английского поэта из кельтов, но жителя канадского Северного Ванкувера – талантливого Рассела Торнтон. В его экипаже – влюбленная в степную ойкумену наша недавняя землячка и коллега, высокоталантливая поэтесса и актриса, художница и педагог Светлана Ищенко-Торнтон. Здесь пробуют перо и Одиссей-романтик из «новой эмиграции» и с николаевскими корнями Грег Краснов, и молодая поэтесса-филолог Дарина Березина... Пусть нас всех прочитают в Киеве, Москве, Лондоне, Чикаго – повсюду еще есть люди с анатомическим чувством слова и звука.

Всем эстетам и поэтам, всем, до кого доносится сонорное рыдание и сольное пение счастья – всем дарим «Два берега».

Берегов – два, это правда, и они не сомкнутся никогда, но высокая вода, глубокая вода поэтического моря колышет на своей волне не бумажные кораблики, оплаканные еще А. Рембо, а казацкие «чайки», триеру аргонатов и крейсера со сверхзвуковыми самолетами нашего времени.

Впрочем, поэтическое слово способно обогнать и ракету – как «золотая стрела» Анахарсиса, скифского царевича и самого древнего поэта нашей земли. Встречайте!

Дмитро Креминь

SCYTHIAN BAROQUE

The young provincial poet Arthur Rimbaud arrives in Paris during the uprising which leads to the Paris Commune of 1871. Although he is now a Parisian, he doesn't feel compelled to go to the barricades; instead, in the bohemian smoke, he writes, with an explorer's nostalgia, his masterpieces, "The Drunken Boat", "A Season in Hell", and the sonnet "Vowels", in which each vowel sound has the quality of a colour...

We know of the duel-like love-hate relationship between Arthur Rimbaud and Paul Verlaine, and of its epilogue in which both of these poets meet miserable deaths. A biography of a poet is one thing, however – a "biography" of a poet's work is a completely different thing. In our era of globalization, highly advanced technology, and the "all-seeing eye" of the Internet, who speaks of sages and poets? The "golden era" revives in the poetic achievements of "eyewitnesses" who have seen the rise and collapse of the Soviet empire, and who have cursed their cruel mother-wolf and now lament for her and for their own youth far away, beyond the dark blue horizon... Among the Pleiad of the poets of my generation, my friend Vladimir Puchkov stands out – in his pieces meant for the page as well as for performance on the stage, the gift he displays for a deep, magical interplay of imagery makes him one of the most talented minstrels in the current poetic epoch. As it happens, this Russian-language poet also strikes notes similar to what may be heard in my own poetry in Ukrainian: a nostalgia for the world of Steppe Hellas (the novel by Yevgen Malaniuk), for the legendary Olvia, and for Scythia. Puchkov's poetry and my own recall a classical canon – yet our work is of our time.

Two Shores includes my Ukrainian translations of Puchkov's poetry and Puchkov's Russian translations of my poetry. With the English translations of my poetry published in Two Banks, this trilingual anthology also represents a search for a sunlit shore on the part of an English-language poet, a Celtic-Canadian resident of Vancouver, the talented Russell Thornton. His co-translator, our recent compatriot and colleague – and someone with a great love for the steppe region – is the highly talented poet, actress, artist, and teacher, Svetlana Ischenko-Thornton. With the English versions of Puchkov's poetry, included here are two others trying the translator's pen: Greg Krasnov, an embodiment of the odyssey of the "new emigration," with Mykolaiv roots, who lived in the United States for a number of years and now lives in Kyiv, and the young poet and Mykolaiv university English language instructor, Daryna Berezina... Let everyone read us in Kyiv, Moscow, London, Chicago – wherever there are people with an affinity for the lyric

word...

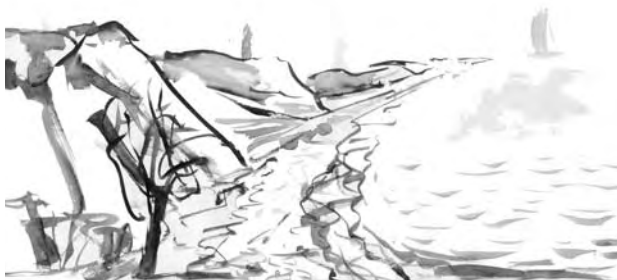
To all who appreciate beauty, to all poets, to all who hear a deep lament and a solitary song of happiness – to all these we offer Two Banks.

Banks... there are two of them, and they will never meet; meanwhile a poetic sea at high tide rocks vessels in its waves – not Arthur Rimbaud's boat but the Cossacks' seagulls which they called boats, the Argonauts' war ships, and the military cruisers carrying high-tech aircraft.

But a poem will outrace even a rocket – like a “golden arrow” of Anakharsis, the brother of a Scythian king, and an ancient poet of our land. We welcome you!

Dmytro Kremin

Я — тільки проїздом. Ти чуєш?

Я тільки проїздом.

Усе між буттям і фіналом — ольвійський транзит.
Кому помолюсь наостанку? Розореним гніздам?
Розораним скіфським курганам
між цвинтарних плит?

Я — з Дикого Поля,

покритого Флотським бульваром.

Уже під ногами потріскує древній асфальт.
А шлях із Єгипту закінчиться Бабиным Яром.
Кінець і початок.

Оркестром — лиш скрипка і альт.

Я – тільки походом. Когорта. Відбій. Ретирада.

Лиман червоніє. Фортечний рознесено мур.

Я тільки транзитом.

Транзитом — і скіфська Еллада,

І щит Артеміді, й Гераклом впольований тур.

Я – только проездом. Ты слышишь?

Я только проездом.
 Вся жизнь – от нуля до финала –
 ольвийский транзит.
 Кому помолиться?
 К кому заявиться с протестом?
 К разрытым курганам
 и буквам кладбищенских плит?

Я – с Дикого Поля,
 покрытого Флотским бульваром,
 под легкой подошвой
 трещит допотопный асфальт.
 Исход из Египта
 уже предстает Бабым Яром.
 Концы и начала.
 В оркестре – лишь скрипка и альт.

Я – только походом.
 Когорта. Отбой. Ретирада.
 Лиман багровеет.
 Трещат крепостные стены.
 Я – только проездом.
 Транзитны – и Рим, и Эллада.
 И щит Артемиды. И царского скифа пиры.

I am only passing through. Do you hear?

I am only passing through.
 Everything between existence and its finale —
 is an Olvian transit.
 To whom will I pray at the end?
 To ruined storks' nests?
 To the ploughed Scythian kurgans
 among the cemetery slabs?

I am from "The Wild Field"
 covered by Flotsky Boulevard.
 Already, the ancient asphalt cracks underfoot.
 And the path out of Egypt will end in Babi Yar.
 The end and the beginning.
 Like an orchestra —
 only a violin and an alto.

I am only marching.
 A cohort. A retracted order. A retreat.
 The estuary turns red.
 The fort's stone wall is brought down.
 I am only in transit.
 In transit also — the Scythian Hellas
 and the shield of Artemis
 and the bull hunted by Heracles.

Імперська окраїна.
Повів леванта й зюйд-весту.
І край декорацій, де справжній лише виноград.
І «бог із машини» —
в екстазі трагічного жесту.
Трієра Едіпа. Фінал театральних еллад.
І сонце — транзитне?
Ревуть на Кінбурні буй-тури.
На Тендрі — мустанги.
І серце — як сонце: в зеніт...
І вітер із Дикого Поля пронизує мури.
Ольвійська кіфара.
Шовкового Шляху транзит.

Я — тільки початок транзиту,
бо випала карта
Зіграти цю партію
в цей українний народ.
І все проминуло.
І Січ — як окрадена Спарта.
Я мовчки відходжу:
про це вже писав Геродот.

Краюха імперії.
 Помесь леванта с зюйд-вестом.
 Рекорды декора,
 где истинен лишь виноград.
 И «бог из машины»
 грозит екстатическим жестом.
 Закат классицизма.
 Финал театральних эллад.
 А солнце – транзитно?
 Ревут на Кинбурне буй-туры.
 На Тендре – мустанги.
 И сердце – как солнце: в зенит.
 У Дикого Поля и ветра – свои партитуры.
 И Шелковый Путь –
 это тоже ольвийский транзит.

Я – только начало транзита,
 мне выпала карта
 Сыграть это соло –
 в окраинный этот народ.
 И Сечь Запорожская –
 та ж одурённая Спарта.
 Но я промолчу.
 Ведь об этом сказал Геродот.

Imperial precincts. A southwesterly arrives,
 a breeze from the Levant.
 Ours is the land of artificial decoration —
 where the only real thing is the grape;
 the land of “the god” in his fancy new car —
 in the ecstasy of his grand gesture.
 The crown of Oedipus.
 The finale of the theatrical Hellas.
 And the sun — transitory?
 The wild bull lows on Kinburn,
 the nature reserve.
 On Tendra — mustangs.
 And a heart like the sun at its zenith.
 The wind from “The Wild Field”
 pierces stone walls.
 The Olvian kithara. The transit of The Silk Road.

I am only the beginning of a transit
 because it was the card I drew
 and could play in the game
 of a people at the edge of an empire.
 And everything passed by.
 And Sich, the cossack camp,
 like a robbed Sparta.
 I leave silently;
 Herodotus already wrote about this.

ТЕНДРІВСЬКИХ МУСТАНГІВ ОДІССЕЯ...

На Березані, там, на Березані,
Світанки схарапуджені встають.
А на Кінбурні знову склянки б'ють.

І лиш на Тендрі коні партизанять,
І воду, і солону воду п'ють.
Ще тут панує тиша сотні літ.
У небі прострекоче вертоліт
І западеться в небо, як в могилу.
Та кінський бог мустангів береже,
І знову цар мустангів так ірже,
Мов чує древню, допотопну силу.
Ще тут немає нічиєї дачі,
Лише леванта повіви гарячі
Над міднотілі гривані та клячі, -
Літами тут немає ні душі...

Чи ждало ти такої одіссеї,
Лоша з берегової батареї,
Яку в війну лишили гармаші?
На Тендрі коні п'ють солону воду.
На Тендрі й коні вибрали свободу.
А ми? Коли ми станемо людьми?

...Мовчать, мовчать задумливі пророки,
І грізний дим – з лиману і затоки,
Як ті, із сорок першого, дими...

ТЕНДРОВСКИХ МУСТАНГОВ ОДИССЕЯ...

На Березани, там, на Березани,
 Рассветы заполошные встают,
 А на Кинбурне снова склянки бьют.

И лишь на Тендре кони партизанят,
 И горькую морскую воду пьют.
 Здесь тишь янтарна, словно дикий мед.
 А если прострекочет вертолет, –
 То тут же в небо канет, как в могилу.
 Здесь конский бог мустангов бережет,
 И царь мустангов, не таясь, заржет,
 Исконную в душе почуяв силу.
 Еще здесь нету ни души, ни дачи,
 Лишь вольного леванта дух горячий
 Щекочет тело стригунка и клячи –
 Годами, от зари и до зари...

Ах, ждал ли ты подобной одиссеи,
 Лошенок с разбомблённой батареей,
 Которого забыли пушкари?
 На Тендре кони пьют морскую воду.
 Здесь даже кони выбрали свободу.
 А мы? Когда же в люди выйдем мы?

...Молчат пророки. Тендра молчалива.
 И грозный дым – с лимана, из залива,
 Как те, из сорок первого, дымы...

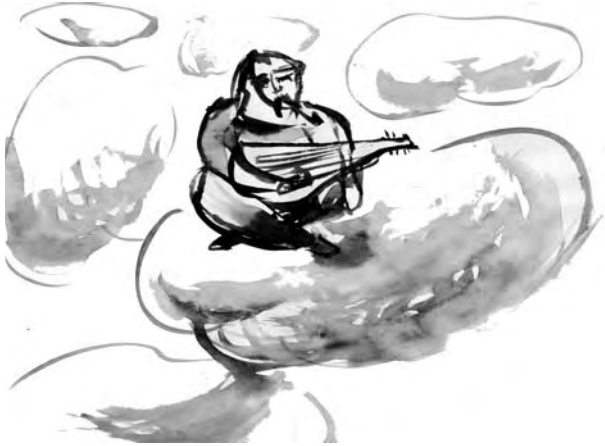
THE TENDRA MUSTANGS' ODYSSEY

In Berezan, there, in Berezan,
 the frightened dawns rise.
 In Kinburn, some people break bottles.

And only in Tendra, horses live on
 and drink water, and drink the salt water.
 An ancientness still rules here
 As it has for hundreds of years.
 A helicopter will chirp in the sky
 And fall into the sky as into a grave.
 But the horse-god takes care of mustangs,
 And again a king of mustangs neighs
 As if he feels an ancient,
 before-the-flood strength.
 Here no one's dacha is yet built -
 Only the hot breath of a Levant
 For the copper bodies of stallions and mares;
 Not a soul here for years and years...
 Did you expect such an odyssey,
 A foal left behind by the gunners
 Of a shore artillery unit in a time of war?
 In Tendra, horses drink the salt water.
 In Tendra, even horses have chosen freedom.
 But what of us? When will we become humans?

...Thoughtful prophets are silent, silent,
 And the threatening smoke
 from the estuary and cove
 Is like 1941 smoke...

СОБОР ПОСЕРЕДИНІ ВСЕСВІТУ

Голови на храмі, —
 сповнені безуму, шалу і пристрасті,
 Голови на храмі.
 Безбожний Мамай, закуривши люльку,
 з кобзою всівся на хмарі.
 Ще до Полтави й Батурина
 червоні очі людських голів
 Дивляться так незмигно
 з чорноти небесної глини.
 Трагедійні голови.
 Хто б їх безголів'я гоїв,
 Той зрозумів би велич, ницість і страх людини.

Неіснуючі руки й тіла
 сповнені безуму,
 А трагічні обличчя —
 вогню небесного.
 Небо голубе.
 А під неба врочистим склепом —
 Сонму трав
 голубий напівангельський лепет.

І сон як примара.
 Й примарні ці маски-обличчя.
 Кричати їм німо в космос
 понад чужими полками.
 Святкує чужинець вікторію.
 Пропало наше величчя.
 Цар вип'є мальвазію
 і закусить ніжинськими огірками.

СОБОР ПОСРЕДИ ВСЕЛЕННОЙ

Головы на храме —
 страстные, безумные, шальные —
 глиняные облики.
 Раскуривши люльку, шепотной Мамай
 восседает с кобзою на облаке.

Это — до Полтавы и Батурина.
 Красные глаза голов лепных
 смотрят немигающе —
 и я в их жарком фокусе тоскую.
 Только тот, кто взялся бы
 лечить от безголовья малых сих, —
 разглядел бы низость и величие,
 и страх, и неприкаянность людскую.
 Руки и тела, которых нет, —
 беснуются над бездною.
 В лицах пламенеет Божий свет —
 изнанкою небесною.
 Небо голубеет.
 А под ним — где птицы гнезда лепят,
 словно райский дым, —
 ангельской травы бездумный лепет.

Мой сон-наваждение —
 не лики людские, а маски-обличия,
 им в космос бессильно вопить
 над чужими полками обученными.
 Чужак торжествует викторию.
 Кануло наше величие.
 Царь выцедит чарку —
 и смачно хрустнет нежинскими огурчиками.

**A CHURCH IN THE MIDDLE
OF THE UNIVERSE**

The church domes are heads.
 Heads of the passionate, furious and crazed.
 The church domes are heads.
 The Godless cossack Mamay,
 smoking a pipe,
 sitting with his lute on a cloud.
 On the way to Poltava and Baturin,
 the red eyes of heads
 looking unblinkingly
 out of the black clay of the sky.
 Tragic heads. Someone might heal them —
 one who knew the grandeur,
 insignificance and fearfulness
 of human beings.
 The non-existent hands and bodies
 are full of madness,
 and the tragic faces — full of heaven's fire.
 The sky is blue.
 And under the triumphant crypt of the sky,
 in among the grass's multitude,
 a blue half-angel's babbling.
 And the dream is like a mirage.
 And the mask-faces, like mirages —
 Their cries, soundless,
 reach no strangers' regiments,
 only go out into space.
 The stranger celebrates victory.
 Our grandeur is lost.
 A tsar will drink malvazia and
 snack on Ukrainian pickled cucumbers.

Оживіть неживих!
Нашліть ятагани, шаблі і мортири!
Не на Лобному місці,
бо вже їм не боятися смерті.
Патріархи солодкогорлі
обрали московські квартири,
А Русь-Україна –
се тільки фрески соборні стерті.

...Про віщо ти граєш, Мамаю?
Про віщо співаєш,
безбожний Мамаю?
Уламок собору,
крихта свободи,
зоряна високосність...
А я, наче голову власну,
гіпсову маску з землі піднімаю:
Немає соборності духу,
собор відлітає у космос.

.....
Зелені кущі. Співучі дерева.
Зі стін промовляють улесливі змії.
І на розп'ятті руки.
Й мотузка ляна на виї.

Воскреси их, Господь!
 Подвергни штыкам, ятаганам, мортирам!
 Ты лепил их из глины, но дух –
 он ведь крепче, чем пули и порох!..
 Сладкоречивые патриархи
 разошлись по московским квартирам,
 А Русь-Украина –
 лишь затертые фрески в соборах.
 Скулят твои струны, безбожник Мамай!
 О чем я, как проклятый, вторю Мамаю?..
 Остов собора, обломок свободы,
 звездного неба пыльца...
 Как собственный череп,
 я гипсовый слепок с земли поднимаю,
 посмертную маску снимаю с лица.
 В столетях темно и глухо:
 границы, мур, заборы.
 Коль нет соборности духа –
 стартуют в космос соборы.

 Цветущие кущи. Поющее древо.
 Влекущие звуки.
 Со стен искушают невинная дева
 и ластивые змии.
 И – на распятии руки.
 И льняная бечевка на вые.

Give life to the unalive!
 Send to them Turkish swords, send sabres!
 But send them to no execution block —
 for they will not be afraid of death!
 The sweet-throated Church patriarchs
 officiate in Moscow's lavatories,
 And Rus-Ukraine is nothing
 but the church's scraped frescoes.

What do you play on your lute,
 Godless cossack?
 What do you sing about, Mamay?

A wreck of a church? A crumb of freedom? The
 stars' contrivance of the leap year's
 And I, I lift from the ground
 a gypsum mask as if it were my own head:
 There is no holy trinity;
 there is a church flying away into emptiness.

.....
 Green bushes. Singing trees.
 Seductive snakes are speaking
 from church walls.
 And arms are on the cross.
 And a cotton rope is around a neck.

ПОЛЮВАННЯ НА ДИКОГО ВЕПРА

Полювання на дикого вепра —
Коли десять районних мужчин
Залишають, а сніг у півметра,
Рівно десять блискучих машин.
І в дублянках,
у валянках, гетрах
Із рушницями пруть до вершин.
Над горою займається ранок...

Що ти, веприку, їв на сніданок?
Як сирітками лишиш дітей?
Ти зайняв кругову оборону,
Але люди які! Із району!
Їм до смерті потрібен трофей!

І тоді, коли влада народна,
Або антинародна вона,
Влада бути не може голодна,
Бо яка тоді влада вона?
Їй подай на обід кабана!

Дикий вепр, ти виходь із нічлігу!
Ти мисливцям скрутив уже фігу,
Себто дулю, дикунським хвостом...
Але це задля мітингу — дуля.
А летить із вінчестера куля
І по лобу тебе — батогом!

ОХОТА НА ДИКОГО ВЕПРЯ

Час охоты на дикого вепря –
 Когда десять районных мужчин
 Оставляют в заснеженных дебрях
 Ровно десять лощеных машин
 И в дубленочках,
 валенках,
 в репьях –
 Прут к вершине, держа карабин.

Всходит утро, легко и азартно...
 Чем ты, веприк, разжился на завтрак?
 Как сиротками бросишь детей?..
 Но смешна для людей из района
 Круговая твоя оборона –
 Не отступят, им нужен трофей!

Ведь и власть, что зовется народной,
 Как и антинародная власть,
 Не умеет остаться голодной,
 Власти надо накушаться всласть.

Если властна над миром она –
 Ей подай на обед кабана!

Так что, вепрь, выходи из засады,
 Ты скрутил уже фигу с досады,
 То бишь – дулю,
 дикарским хвостом.
 Только это для митингов – дуля,
 А хлестнет из винчестера пуля –
 И огреет свинцовым хлыстом!

THE HUNT FOR THE WILD BOAR

The hunt for the wild boar —
 takes place when ten men
 from the regional administration,
 in snow half a meter deep,
 get out of exactly ten shiny cars.
 In leather jackets, felt boots, winter socks,
 with their guns,
 they press towards mountaintops.
 In the mountains it is dawn...

Little boar, what did you eat for breakfast?
 How can you leave
 your children to be orphans?
 You implemented military strategy —
 but what people they are!
 from the regional administration!
 They need badly to acquire a trophy.
 And whether authority
 is democratic or anti-democratic,
 power can't be hungry;
 otherwise, what is power?
 Give the boar to the power for dinner!

Wild boar, you leave your night lodging!
 You say "Go to hell!" to the hunters —
 fire a bullet with your wild tail...
 It's only you showing off,
 it's only for the hell of it —
 but a real bullet from a Winchester
 flies and hits you
 in the forehead like a whip!

Ви мисливця вполюєте, вепрі?
Рівно десять троянд на снігу...
У Карпатах або на Ай-Петрі
Ти тікаєш од кулі у нетрі.
А куди ти втечеш? Ні гу-гу...
Обривається слід на снігу.

Полювання на дикого тура!
Це така українська натура —
Десять куль у дурній голові...
Це Говерла чи Рацинська дача,
Зафонтанила крівця гаряча, —
І смерека — мов Спас на Крові.

Ще рушниця із цівкою диму...
Я трофей до машини нестиму,
У стрільбі по мішенях — мастак.
Лижуть сніг —
і гончак, і вівчарка.
Буде шкварка під вечір, і чарка:
Хто тепер мені скаже не так?
Переможці — стрілець і собака...

Що ж ти, з профілем дикого хряка,
Тихо сходиш з трибуни під свист?
Був мисливцем —
долав перевали
І в Маріїнськiм теж наливали,
А тепер і тебе зацькували
І без кулі убили на піст.

Глупый зверь
 не придумал обычай –
 Чтоб охотники стали добычей.
 Десять роз, алых роз на снегу...
 На Ай-Петри, в Карпатах и в Пуще
 Вепрь сигает от пули все пуще.
 А куда убежишь? Ни гу-гу...
 Обрывается след на снегу.
 Час охоты на дикого тура!
 О, хохляцкая наша натура –
 Десять дырок в дурной голове...
 От Говерлы до Рацинской дачи –
 Хлещет кровушка –
 даром, без сдачи –
 По снегам и пожухлой траве.
 Кровь и порох. Финал. Сэ ля ви.
 Только ель – будто Спас на Крови.
 Вепрь лежит –
 неподъемный, зараза!
 Я трофеей дотащу до УАЗа.
 Я палить по мишеням – мастак.
 Лижут снег – и борзой, и овчарка,
 Будет к вечеру шкварка и чарка:
 Мы посмотрим, кто глянет не так.
 Победили – стрелок и собака!..
 Что ж ты, с профилем дикого хряка,
 Покидаешь трибуны под вой?
 Был охотник – в удаче и силе,
 и в Мариинском рог подносили,
 а теперь и тебя подкосили,
 и без пули ты – еле живой.

Can you hunt a huntsman,
 wild boars?
 Exactly ten roses lie in the snow...
 From the Carpathian mountains to Mt. Ah-Petri,
 you escape into the earth's core.
 But where can you escape to? There is no way...
 A set of footprints trails off in the snow...
 The hunt for the European bison!
 It's so much a part of the Ukrainian nature —
 ten bullets in a stupid head...
 Whether on Goverla,
 the highest of the Carpathian mountains,
 or at famous Ratsyn's dacha...
 the hot blood will begin to fountain —
 and a fir tree will look like one of the churches
 called Spas na Krovi,
 A gun is still smoking...
 I will carry a trophy to the car;
 I'm a master at shooting at targets.
 A greyhound dog and a shepherdess
 lick the snow.
 By evening there will arrive a tumbler of vodka
 and a piece of fried bacon.
 Who will argue with me now?
 The winners are the shooter and a dog...
 What can you, government official
 with the profile of a wild boar,
 grab quietly from a speaker's platform
 under everyone's whistle?
 You were a hunter,
 you traveled through ravines, over mountaintops,

Ах, якої боявся ти зради?
Люди хочуть трофейної влади,
На фіг їм — Одіссей і Орфей...
Здуло вітром тебе із вершини,
І війнули бензином машини,
І в багажнику схлипнув трофей.

Полювання на дикого вепра.
Полювання Ахілла на Гектора.
Треба вбити вдову із дітьми,
Щоб до нас повернулася Троя...
І підсмажать тебе, як героя,
Українці, троянці, це — ми!

Повертайся і ти до народу:
Спробуй, сунься в приватну природу!
Чи на Банкову, до верховіть...
Кожен з нас — і мисливець, і жертва,
Та природа, жива або мертва,
Три століття іще простоїть.

Полювання на дикого тигра...
На сафарі ти будеш один.
А природа забути не встигла
Губернаторський твій лімузин...

Ах, какой ты боялся напасти?

Людам вес завоеванной власти —
Козырнее залапанной масти,
Сам винись, если ходишь с трейфей!..
И тебя сдуло ветром с вершины,
И дохнули бензином машины,
И в багажнике всхлипнул трофей.

Час охоты на дикого вепря.
Час охоты Ахилла на Гектора:
Всех убить — и детей, и вдову,
Чтоб вернуть золоченую Трою...
И поджарят тебя, как героя.
Украинцы, троянцы — ау!

Возвращайся, любезный, к народу:
Ну-ка, к частнику сунься в природу,
Или Банковой выставь свой счет...
Каждый сам — и борзая, и заяц,
А природа, людишкам на зависть,
Три столетья еще проживет.

Час охоты труба прохрипела...
На сафари ты будешь один.
А природа забыть не успела
Губернаторский твой лимузин.

and, in Mariinsky, the Kyiv square,
they filled a tumbler for you —
but now, even you are humiliated
and killed without any bullet during Lent.
Ah, what betrayal were you afraid of?
People want a trophy of power —
and would say “Up yours!”

to Odysseus and Orpheus...
You were blown by the wind off the mountain,
and the cars spewed gasoline smell,
and in the trunk the trophy sobbed a single time.

The hunt for the wild boar.
The hunt of Achilles for Hector.
It's a must to kill a widow with children.
So that we will regain Troy...
And they will fry you up, like a hero,
Troyans, Ukrainians — they are us!

Come back to the people:
Try, dare, to invest in privatization!
Or maybe on Bankova St.,

the central avenue in Kyiv,
try to get to the top branches...
Each of us — is a hunter and a victim,
but the natural world, alive or dead,
will remain for three hundred years

after we're gone.
The hunt for the wild tiger...
On safari you'll be the only one.
But the natural world hasn't yet had time to forget
your governor's limousine...

МАНДРІВКА НА КРАЙ СВІТУ

Рімейк

*Поедем в Царское село!
Осип Мандельштам
Поїдемо у Сквиру по гриби...
Микола Вінграновський*

Поїхали у Таращанський ліс!

Де саяв білий сніг —
там зяє білий череп.
Десь поряд — Київ, Боричів узвіз,
А нам —
правічний український жереб:
Іти у ліс, де тяжко голові
Без тіла, тяжко й тілові безглавому...

А в златоглавій Празі візаві
За убієнних молиться лукавому.

Поїдемо у Таращанський ліс!

Де золото було — тепер буяє біло.
Там череп у снігу. І ще не відболіло
Ні матері, ні нам. І все ж нам не до сліз.
Модерний автобан. Засніжене шосе.
Питання: «Бути чи не бути»?
Кого нова Тараща піднесе?
Кого відрахували в ліліпути?

ПУТЕШЕСТВИЕ НА КРАЙ СВЕТА

Римейк

*Поедем в Царское село!
Осип Мандельштам
Поїдемо у Сквиру по гриби...
Микола Винграновський*

Давай поедem в Таращанский лес!

Где золотой ноябрь сиял с небес –
Там череп на снегу взирает с укоризной.
По курсу – Киев, златоглавый блеск,
А нам – извечный жребий украинский:
Брести туда, где плачет голова
Без тела,
да и тулову безглавому
Тоскливо...
Где-то в норах спецбратва
За убиенных молится лукавому.

Давай поедem в Таращанский лес!
Истлело золото – пречистый снег сияет,
И череп на снегу глазницами зияет.
И мать черным-черна.
И вновь хохочет бес!..

Табанит автобан. Шоссе мотает счет:
“Быть иль не быть?” – вопросы и минуты...
Что нам Тараща вновь преподнесет?
Кого теперя отчислят в лилипуты?

A TRIP TO THE EDGE OF THE WORLD

a re-make...

*Let's go to The Tzar's Village!
Osip Mandelstam
Let's go to Skvyra for mushrooms...
Mykola Vingranovsky*

Let's go to Taraschansky forest!

Where the white snow shone,
a white skull gapes.
Somewhere near is Kyiv, Borychiv Uzviz,
but for us –
there is the eternal lot of the Ukrainian:
to go to the forest where a head feels heavy
without its body,
where a headless body feels heavy also...
But in golden-domed Prague, a vis-a-vis
prays to a devil for all the killed.

Let's go to Taraschansky forest!

Where there was gold –
now a whiteness steadily grows.
A skull in the snow. And it still pains
a mother and us. But it is no time for tears.
A modern highway. A snow-covered road.
A question: “To be or not to be?”
Who will the new Tarascha lift up?
Who was counted as a Lilliputian?

Поїхали в Таращу на зорі!
А там — Тетіїв, спогадання милі...

А сплачуть на Аскольдовій могилі
За євро учорашні кобзарі.

І за Хрещатик, прибраний Майдан,
За немовлят у спалених наметах...
Там у полоні літ зійти гірким медам,
Зійтися на дуельних пістолетах —
Свободі й смерті, степові і хащі...

Ну от, і ми — в Таращі!

Приїхали удвох у Таращанський ліс!
Тут поминальний дух —
 мов каменя з пращі.
Летить через шосе,
 понад авто навскіс,
А ми все ті — пропащі із Таращі.

Гортає вітер сторінки забутих книг.
А наша доля — хтива і лукава.
Тут половці, тут обр і печеніг
Із чашею, і череп Святослава.

Гомери українські ще живі?
Співаємо щоранку — «Ще не вмерла»
У степовій Елладі,
 На лижві,
Де президенту світиться Говерла.

Махнем в Тарашу! Что ни говори –
 Мы живы, и пока еще мы в силе!..
 Но, Боже, от зари и до зари –
 За евро на Аскольдовой могиле
 Всамделишные плачут кобзари.

За все – за обесточенный Майдан,
 Палаточные наши колыбели,
 За пацанов, что взрослым надоели,
 За горький мед мечты, за веру и обман –
 На десяти шагах сойдемся на дуэли!
 Свобода или смерть!
 Сердца стучат все чаще...
 Ну вот, и мы – в Тараше!

Мы в Тарашанский лес заехали вдвоем!
 Здесь поминальный дух –
 летит, зрачки тараша,
 Булыгой из пращи – таранящий, как лом!..
 И я, и ты – пропащие в Тараше.

Зола от вещей книг летит на белый снег.
 Судьба – и похотлива, и лукава:
 Здесь половец и обр, и печенег,
 И ставший чашей череп Святослава.

Гомеры украинские, ау! –
 Вы живы? Заводите – “Ще не вмерла”, –
 Посыпав пеплом сивую главу,
 Где президенту чудится Говерла.

Let's go to Tarascha at dawn!
 There is Tetiyiv. There are dear memories...
 For one euro, yesterday's kobzars
 will cry out on the Askold Grave
 for Khreschatik Street,
 for the appropriated Maydan,
 for babies in burnt tents...
 In the captivity of years, bitter honey might rise,
 freedom and death, steppe and thicket,
 might meet like guns in a duel...

That's it, and we are in Tarascha!
 The two of us have come
 into Taraschansky forest!
 Here, the spirit of remembrance,
 like a stone from a sling,
 flies across a highway, over an automobile –
 and we are still the losers from Tarascha.
 The wind passes through pages
 of forgotten books.

Our fate is to us greedy and cunning –
 here are Polovets, here are Obr and Pechenig,
 using Sviatoslav's skull as a drinking cup.

Are any Ukrainian Homers still alive?
 We sing every morning,
 “Ukraine hasn't yet died” –
 on the steppe, Hellas, on the ski slopes
 where Goverla shines for a president.

Нова доба нових овець пасе.
Повіяло на море, на Одесу.
А нам на Київ стелиться шосе,
І ти в полоні спогадів і стресу
Ведеш авто, ведеш — край світу, край зими.
І зупиняєш. І бредеш у хашу.
Епоха: ні цензури, ні Кучми...

.....
Поїхали в Таращу!

...Чабан отару новую пасет.
 Повейял бриз – там море и Одесса.
 Но нас на Киев автобан несет.

И ты, в дурмане памяти и стресса,
 Рулишь – по кромке лета и зимы...
 Но тормозишь.

Бредешь наощупь в чащу.
 Эпоха: ни цензуры, ни Кучмы...

.....

Поехали в Тарашу!

New times graze new sheep.
 The wind blows to the sea, to Odessa.
 But for us, a highway runs to Kyiv,
 and you, in the captivity of memories and stress,
 drive an automobile –
 drive along the edge of the world,
 along the edge of the winter.
 And you stop. And you wander into the thicket.
 An epoch: No censure, no Kuchma...

.....

Let's go to Tarascha!

РІЗДВО НА БОГОПОЛІ

Андрієві Антонюку

Злотоверхий храм на Богополі.
Як його низовка замела!
Ми з низів. Ми так чекали волі –
Три століття!
І вона – прийшла...
Як ми віддирали рабські тавра,
Видали чортам і флірт, і фінт...
А вона – в подобі Мінотавра:
Знов у нас не шлях, а лабіринт.

На крилосі біблію розкрию,
Прочитаю вічні письмена...
Господи!
Невже це ми, Андрію?
Хто подасть і хліба, і вина?
Що нам ті ж – америки, росії?
Люди все, що мали, зберегли...
Як нам дочекатися Месії
На замерзлі наші береги?

Таврія. Тавро на дикій волі...
Ця земля моя, а так сія...
Возвели собор – на Богополі:
Ви окстіться, братія моя.
Не держіть на Господа образу,
А даруйте ці спасенні дні
Генію, страждальцю, богомазу
І німому Нестору – мені.

РОЖДЕСТВО НА БОГОПОЛЕ

Андрею Антонюку

Златоглавый храм на Богополе.
 Как его низовка замела!
 Мы – низы. Нам так хотелось воли –
 Три столетья!
 И она – пришла...
 Как мы отдирали рабыи тавра,
 Выдали чертям и флирт, и финт...
 А она – в обличье Минотавра:
 Вновь у нас не путь, а лабиринт.

Библию на клиросе раскрою,
 Вечные увижу письмамена.
 Ты, Андрию?..
 Это – мы с тобою?
 Кто подаст нам хлеба и вина?
 Где-то есть америки, россии –
 Сладкий дух чужого пирога...
 Брате мой, дождутся ли Мессию
 Ледяные наши берега?

Таврия. Тавро на дикой воле...
 Кто клеймил нас – ныне сам клеймен!
 И взошел собор – на Богополе:
 Золотой главой сияет он.
 Этот день – святой не по указу,
 Одарите хоть краюхой дня
 Гения, страдальца, богомаза
 И немного Нестора – меня!

CHRISTMAS IN BOGOPIL

To Andriy Antonjuk

A gold-domed temple in Bogopil –
 Covered in a low-flying snow-laden wind!
 We come from the lower classes.
 We waited for freedom –
 For three hundred years!
 Freedom came...
 Oh, how we tore off slave-brands,
 Flirted with the devil.
 But freedom is in the image of the Minotaur –
 Again, no way for us but a labyrinth.

In the choir stall of a church, I'll open the Bible,
 Read the eternal writings...
 God!
 Is this really us, my friend?
 Who will give us bread and wine?
 What are these americas, russias, to us?
 People saved everything they had...
 How will we wait for the messiah
 to come to our frozen shores?

Tavria. A brand on wild freedom...
 This land, is it really mine?
 A temple was built in Bogopil:
 You, my brothers, redeem yourselves.
 Don't be angry at God
 But give away your days
 To a genius, a sufferer, an icon painter,
 And to the speechless Nestor – me.

Світить той собор – до Перекопу.

Шабля й люлька – от і весь бомонд...

Гіпаніс – то Бог: веде в Європу.

Чорне море – то Євксинський Понт.

Але ти, недоле, хтива й п'яна.

Марно насиласш нам потвор.

Де була лиш церква дерев'яна,

На віки возведено собор!

Мы бредем степями к Перекопу,

Сабля с люлькой – вот и все добро...

Буг-Гипанис тянется в Европу.

Понт Евксинский шуруется хитро.

Но у нас судьба – не побирушка

И не пьяный постоялый двор.

Где была дощатая церквушка –

На века воздвигли мы собор!

That temple lights the way to Perekop.

A sabre and a pipe – that's our salon...

The river Gipanis is God leading us to Europe.

The Black Sea – Euxeinos Pontos.

But you, Misfortune, greedy and drunk,
send monsters to us in vain.

Where there was only a wooden church,
a temple is built to last centuries!

ПІЗАНСЬКА ВЕЖА

Я був у Пізі. Підіймався на вежу,
Яка давно й ніяк не упаде.
Я незалежний. Сам собі належу.
Живу у вежі, як ніхто й ніде.

Імперський час, і небуття в колонії,
Ростральної колони висота...
Ми вийшли із Єгипту й Вавілонії,
Та гнуть доземно – вежі і літа.

І думав я: на часовому зрізі –
То дерева, то старовинних веж, –
І ми – пізанці. Ми у вічній Пізі,
А рівновагу в цьому не знайдеш.

Комахою на вежу віку лізу,
На розмах крил,
на розмах цих рамен.
А хто тут був? Усіх послали в Пізу, –
Не видно й сліду, і яких імен!

А в нашій Дикім Полі – суховії,
І сушить губи, сушить душі нам.
Сотворено Мадонну із повії,
І спалено наш дерев'яний храм.

ПИЗАНСКАЯ БАШНЯ

Я съездил в Пизу. Падающей башне
 Ответно поклонился наяву.
 Я – независим. Ветра бесшабашней,
 сам в башне, как безбашенный, живу.

Имперский блеск, и забытые колоний,
 Врожденный страх невидимых тенёт...
 Мы вырвались из плена вавилоний,
 Но на плечах – фантомной башни гнёт.

Тут суть не в историческом капризе,
 А просто у веков один рефрен:
 Мы все – пизанцы,
 все мы – в вечной Пизе,
 нет равновесья –
 есть лишь вечный крен!

Карабкаюсь мурашкой по карнизу –
 На башню века, дерзок и силен.
 Не первый я... Но всех послали в Пизу!
 И след потерял, да каких имен!..

А в нашем Диком Поле – суховеи,
 иссохло горло, высохли слова.
 Мадонны подались в ночные феи,
 старинный храм разобран на дрова.

THE TOWER OF PISA

I was in Pisa. I climbed the tower
 That still has not fallen down.
 I am independent. I belong to myself.
 I live in a tower like no one, nowhere.

Imperial time. Non-existence
 in a colony. Height of a rostral column...
 We came out of Egypt and Babylonia
 but towers and years weld us to the ground.

I thought: On the rings
 of a cut tree or of venerable towers –
 we are Pisans.

 We are in eternal Pisa,
 but no one can find a balance.

Like an ant I climb the shoulder,
 the wingspan, of the century's tower.
 Who was here?

 Everyone sent to Pisa.
 No footprints left. No famous names!

But in our Wild Field, dry winds
 dry our lips, dry our souls.
 They have made a madonna
 of a prostitute, burnt our wooden temple.

Пейзани ми. Пізанці ми у Пізі.
Герб – страховидло черепа й кісток.
І підпливає кров'ю в древній книзі
Кармін і червінь древніх сторінок.

А ця зима – немов сторінка біла.
А вежа серед степу – золота.
Крило архістратиґа Михаїла
До нас у Дике Поле заліта.

Пейзане мы. Возьмемся за мотыги.
Пизанцы – знаем шаткий свой шесток...
Но проступает кровью в древней книге
Кармин и червленен яснозорких строк.

Белым-бела – земля в снегу застыла.
И луч надежды башню золотит,
Когда архистратига Михаила
Крыло –
и в наши степи залетит.

We are Pisans. We are Pisans in Pisa.
A national emblem is a skull-and-crossbones.
The scarlet and black of ancient pages
in an ancient book are soaked in blood.

But this winter is like a white page.
And a tower in the middle of a steppe
is golden.
The wing of the arriving archangel
Michael appears in our Wild Field.

ЗАГУБЛЕНИЙ МАНУСКРИПТ

Київську бібліотеку спалиш,
Не Александрійську, – то й простять.
А чорний сніг, а біла галич –
Уже з Чорнобиля летять.
Київ, Київ, Київ – не Афіни.
Але й тут могол і сарацин.
І чорний попіл України,
І дим із Дантових терцин.
Сніг у Кончі. Бранець волі й чести
Плаче, в тузі похилив чоло...
Спалити рукопис. Довести,
Що нас на світі й не було.
У яку гірку халепу влип ти,
І про все історія змовчить.
А вже палають манускрипти
І сніг з Чорнобиля летить.
А Галя сіє чорнобривці
Посеред лютої зими,
І плачуть птахи-самовбивці,
Щоб ми zostалися. Людьми...

УТРАЧЕННИЙ МАНУСКРИПТ

В Києве бібліотеку спалишъ,
 Не в Александрії, — Бог простит.
 Как сажа, как воронья залежъ —
 Снег из Чернобыля летит.
 Киев, Киев, Киев — не Афины,
 Но и тут могол и сарацин.
 И черний пепел України,
 И дым из Дантовых терцин.
 Спят снега. Не спит невольник чести —
 Плачет у буржуйки в скорбный час...
 Жги рукопись! Докажем вместе,
 Что не было на свете нас!
 Ах, в какую переделку влип ты,
 Но о том историк умолчит.
 Вовсю пылают манускрипты,
 И снег чернобыльский летит.
 А Галя сеет чернобривцы,
 И плачут посреди зимы
 По нас
 птенцы-самоубийцы,
 Чтобы людьми остались мы...

THE LOST MANUSCRIPT

If you burn the Kyiv Library,
 not the one at Alexandria — they'll forgive you...
 And the black snow and the white crows —
 they are already in flight from Chernobyl.
 Kyiv, Kyiv, Kyiv — is not Athens.
 But even here are Mongols and Saracens.
 And the black ashes of Ukraine,
 and smoke from Dante's tercets.
 It's snowing in Koncha.

 A recruit of freedom and honesty
 is crying out of grief, tilting down his head.
 To burn a manuscript — is to try to prove
 that we have never existed in the world.
 And what bitter trouble
 you have gotten yourself into —
 and how silent history will be about it all.
 And already manuscripts are burning,
 and the snow from Chernobyl is flying.
 And a woman is sowing seeds of flowers
 in the middle of a fierce winter,
 and suicidal birds are crying
 so that we will remain. As a people...

ДОНКІХОТ ІЗ ЛИМАНУ

Надивитись на все в Україні,
І рукою махнути на все...
На старій деренчливій машині
На Обухівське вийти шосе.

Був би кінь, як бувало іздавна, —
Проскакав би пропащі літа.
Там історія, кажуть, неславна.
Географія, кажуть, не та.

Їх багато у душу налізло!
Принесли нам свою нелюбов.
І в чорноземі — кров і залізо.
Вже й заліза негусто...

А кров
Забіліє від дусту і хлорки.
І ніхто не назве на ім'я.

...У країні Сервантеса й Лорки
Заробляє країна моя.
На Майдані — панове і панії
Не поділять Вітчизну ніяк.

Але був чоловік ув Еспанії,
Все кидавсь зі списом на вітряк.

ДОНКИХОТ С ЛИМАНА

Насмотреться на все в Украине –
И вздохнуть: «Да катитесь вы все!»
На своей допотопной машине
Наобум покатить по шоссе.

Был бы конь – пролистнул бы, как главы,
Том пустой – за верстою верста.
Здесь история, дескать, без славы.
География – тоже не та.

Сколько в душу чужих поналезло!
Принесли нам свою нелюбовь.
В черноземах – то кровь, то железо.
Уж негусто железа... А кровь
Забелеет от дуста и хлорки:
Кто мы, где? После нас хоть потоп!

...На земле Дон Кихота и Лорки
Украинцы батрачат взахлеб.
Скороспелое панство в столице
Не поделит Отчизну никак.

Но ведь был же в Испании рыцарь –
Все кидался с копьём на ветряк.

DON QUIXOTE OF THE ESTUARY

To look at everything in Ukraine,
and wave one's hand at it and dismiss it...
To try to get onto the Obukhiv highway
in the noisy old car...

If I had a horse,
as I would have had in times past,
I would gallop through the lost years —
the years
that are our history and that, they say,
weren't legendary,

the years
when our geography, they say, wasn't right.
They who brought us their animosity —
too many of them climbed into the soul!
And in the fertile black ground — iron and blood.
But now, not much iron...
and the cells of the blood
white because of powdered poison and chlorine —
and no one recognizable enough anymore
to be called by name.

To earn bread, the workers of my country
now go to the country of Cervantes and Lorca.
On Khreschatic Street in Kyiv,
“ladies” and “madams”
share the riches of the land with themselves.
And there was a man in Spain —
he threw himself along with a spear
into a windmill...

МІСЯЧНА СОНАТА - XXI

Ти при місяці прала білизну,
Все відносив бурхливий потік...
...Де й коли загубив я Вітчизну,
ніч при місяці, землю цю, рік?

От і мати моя у могилі
На горбі, серед рідних могил.
І сніжинки злітаються білі,
А здавалося: зоряний пил.

Все життя відкладав я на потім:
Там засніжені гори і ліс.
А життя це — мов київський потяг,
Із вершини летить під укіс.

Та мене ще не кличуть на тризну
Сорок чорних моїх сороків, —
Де колись я віднайду Вітчизну
Над рікою, в безодні років.

...Ніч у Шипоті місяцем сяє,
Полонина палає від зір...
Все вода із сорочки змиває,
Квіти й хрестики втягує вир.

Полонина палає, палає,
Переходять у хвилі роки.
Тільки жінка, якої немає,
Тихо плаче над виром ріки.

ЛУННАЯ СОНАТА-XXI

В лунной речке стирала сорочку,
Серебрясь, уносился поток.
...Потерял я волшебную строчку
и Отчизну в душе не сберег.

Вот и мама уже за пределом,
на холме, в окруженьи родном,
и снегами, как зеркало белым,
завешен родительский дом.

Я писал свою скорую повесть —
безоглядно, вчерне, не всерьез...
Ну, а жизнь — словно киевский поезд,
от вершины летит под откос.

Но пока не позвали на тризну
сорок черных моих сороков, —
я найду и тебя, и Отчизну
в лунном мареве, в бездне веков.

...Как от звезд полонина сияет,
как прибрежные тени густы!
Все вода с вышиванки смывает,
тянет в омут цветы и кресты.

А душа встрепенется в надежде,
и удача поманит рукой,
только женщина в лунной одежде
тихо плачет над быстрой рекой.

MOONLIGHT SONATA XXI

You, in moonlight, washed linen.
The swift stream carried away everything...
...Where and when did I lose my homeland —
and that moonlit night, that ground, that year?
Now my mother is in the grave,
on the hill among the graves
of those dear to me.

And the snowflakes fly downward together —
but it seems they are stardust.
I let myself postpone my life.

There — the snow
covered mountains and forest.

And life — is like a Kyiv train
rushing down a slope.

My forty years — like black magpies —
don't yet call me to the funeral feast
at which I will return, through an abyss of years,
to my homeland above the river.

...The night in Shypot is moonlit.
The mountain valley blazes with stars...

The river water
washes away everything from a shirt,
and an eddy pulls
in the shirt's flowers and crosses.

The valley blazes, blazes.
Years become the ripples of the river.
Only the woman who no longer exists
remains to cry quietly above the eddies.

НЕЕВКЛІДОВА ГЕОМЕТРІЯ

Триста
Тіл – в Чечні, в рефрижераторі.
Тіло
В Таращанському ліску...

Креслить що? – к ядрьоній альма матері! –
Геометр на дикому піску?

Безголова тінь центуріона...
Мить – безглаве тіло: Архімед.
Що там не кажіть, а кров – червона,
Море – Чорне. А життя – не мед.

НЕЭВКЛИДОВА ГЕОМЕТРИЯ

Триста тел – в Чечне, в рефрижераторе.
 Тело – под Тарашею, в леске.
 Что там чертит? – к забубенной матери! –
 Геометр на солнечном песке?

Тень центуриона безголова...
 Взмах – и голова упала с плеч! –
 Архимед...
 А все же кровь – багрова,
 Жизнь – не мед.
 Хоть в этом не перечь.

NON-EUCLIDIAN GEOMETRY

Three hundred
 bodies — in Chechnya in a refrigerator.
 A body
 in the Taraschansky forest...

And what the hell
 does the mathematician outline
 on the wild sand anyway?

The shadow of a centurion approaches...
 A moment later —
 Archimedes is a body and a cut-off head.
 Whatever they say about events — blood is red;
 the sea is Black. And life — is not honey...

МАЛИЙ РЕКВІЄМ

Віктору Завізіону

Ласкавий зайчик вибігає з гаю...
Чи – білий кінь...

А поза ними – тигр.
І порятунку вже не я благаю,
Сама природа...

Далі йтиме – титр.
Знімайте, бо знімаєте природу.
Вона ще є. Вона ще – ера з ер.

Він замовкав і пив холодну воду,
Кульгавий бог наш, телережисер.
І, рідний брат майбутній катастрофі,
Він мучився од світових скорбот.
І гордовитий байронічний профіль.
І в посмішці, мов у Мефіста, – рот.
І так він тяжко походжав за кадром,
Аж під ногами угинався степ.

І сьомим потом сходив оператор.
І лаявся сказано асистент.

А світ не ждав ні таїни, ні тайни.
Були жнива. Косило хліб село.
Були машини. Трактори. Комбайни.
А білого, гнідого – не було.

І зайчик не дрімав у лісосмузі...
Він залишився в тім веснянім дні,
Коли сконав під лемешем у плузі,
Та так і залишився в борозні.

МАЛЫЙ РЕКВИЕМ

Виктору Завизиону

«Сначала зайчик выбежит из рощи.
 Нет, белый конь...
 Потом, за ними – тигр...
 Не я, не мы – сама природа ропщет:
 спасите, молит...
 Дальше будет титр.
 Снимаем, братцы, – это же природа!
 Чем заповедней лес – тем реже сор...»

Он замолкал и пил из кружки воду –
 хромой очкастый телережиссер.
 Витийствовал, в грядущей катастрофе
 топил свою бесхитростную злость
 и вдохновенно-горделивый профиль
 склонял на байроническую трость.
 Потом шагал, как нищий император, –
 ловил высокой истины момент!..

Изнемогал от пота оператор
 и матерился в спину ассистент.

А мир не ждал ни таинства, ни тайны.
 Шла жатва, собирало хлеб село.
 Все было: жатки, тракторы, комбайны.
 А белого, гнедого – как назло!

И зайчиков не видела округа:
 минувшим летом, в утренней росе,
 погиб, слепого не заметив плуга,
 последний заяц в лесополосе.

A LITTLE REQUIEM

To Victor Zavizion

An affectionate hare comes out of the forest...
 Or maybe a white horse...
 And after – a tiger.
 And it's not me pleading for mercy
 but nature itself...
 After, the end credits of a movie will come.
 Film this because it is nature you film.
 It still exists. It is still an era of eras.

He stopped talking and drank cold water,
 our lame god, the movie director.
 He, a brother to a future catastrophe,
 was tortured by the world's sorrows.
 A proud Byronic profile.
 A smile on his lips – like Mephistopheles'.
 He paced so heavily behind a camera frame
 that even the steppe sank down under his feet.
 A cameraman sweated heavily.
 An assistant director scolded furiously.

The world didn't wait for a mystery, nor a secret.
 It was harvest time. A village cut down wheat.
 Cars were there. Tractors. Combines.
 But a white horse, a sorrel horse – weren't there.
 And a little hare didn't dream in a forest...
 That hare remained in the spring day
 when he died under a plough blade
 and lay there in a furrow.

А режисер... Відомо – режисери
Свій власний світ відкриють навмання.
– Ви що за люди, вашу? Ви химери?
Та я плював на ваші ентеери!
Нема зайчиська? Знімемо коня!

...Нас „газик” мчав. Вітрилила дорога,
мов океанська хвиля нас несла.
І лінія лягла, чітка і строга,
На лінію високого чола.
Стовпи вусібіч розбігались, бігли.
Мовляв, куди вас, хлопці, занесе...

І раптом – біле, біле, біле, біле
У чорнім кадрі чорного шосе.

(... Нащо ти, коню, конику? Навіщо?
Пощо іржання жалібне твоє?
Нам так усім присуджено навічно:
Дорога в люди й виведе, і вб'є.
Ми на шосе однакі – й кінь, і вершник.
Армада авт. Епоха автоер...)

І він схилився. Він заплакав вперше,
Кульгавий бог наш, телережисер.

Народжений у пущі, в Білорусі,
У спалахах, у крові, у війні,
Він на її біленькому обрусі
Промчав, немов на білому коні.

Но режиссер!..
 У них свои манеры:
 бушует прихоть, и ее – не тронь!
 «Да я плевал на ваши «энтээры»!
 Нет зайца? –
 Значит, в кадре будет конь!..»

Разматывалась жаркая дорога,
 как кинолента, в ноги нам текла.
 Летел «уазик», липкая тревога
 звенела неподвижно, как пчела, –
 и мы тянулись духом оробелым
 к надежности комбайновых эскадр...

Но вдруг взорвался –
 белым, белым, белым! –
 лоснящийся асфальтовый стоп-кадр.

(...Ну, как же так?
 Дружище, ради бога,
 вставай, конек, мой белый, мой седой!
 Одна и та же ровная дорога
 выводит в люди – и грозит бедой.
 Ты по шоссе хотел промчаться лихо...
 Армады... Автоорды... Дикий хор...)

Мы сгрудились, и тут заплакал тихо
 хромой наш бог, наш телережиссер.

Родившийся в задымленной, смертельной
 землянке, в Белоруссии, в войне,
 он на своей лошадке самодельной
 мечтал о настоящем скакуне.

And the movie director...
 It's known how directors
 will open their inner world
 without thinking they are opening it:
 - What is it with you people? What the hell?
 I spit on your new technologies!
 No hare? Film a horse!
 ...We drove a little car called GAZ.

The road carried us
 as if it were an ocean wave.
 And a line, distinct and severe, scored itself
 into a line on his high forehead.
 Telephone poles were scattering
 in all directions, running
 and seeming to be saying,
 Where will the road take you, guys..?
 And suddenly – white, white, white, white
 in the black camera frame of the black road.
 (...Why did you do that, horse? For what reason?
 Why your mournful neighing?
 It is predicted for us forever:
 The road to the people will nurture you;
 it will also kill you.
 Horse and rider – they are the same on this road.
 An armada of automobiles.

An “auto era” epoch...)
 And he bent down. He cried for the first time,
 our lame god, the movie director.
 Having been born in the land
 of the thick forests of Belorussia
 during the time of bombing, and blood, and war,
 he galloped across his land's white tablecloth
 as if on a white horse.

(... Тебе, мій коню, одридати мало.
Ти не вмирай, хоч сто раз помирав.
О, як тебе нам, коню, не стачало,
Як я собою по війні орав.
Засіяли землицю міни й кулі.
Крізь бідні сходи проростала сталь.
Ще й менший братик на гарматнім дулі,
В колисці полотняній виростав.
Скалічені твої біленькі ноги.
Не тих шукав ти, коню мій, доріг...).
Кінь розумів. І підіймався до нього.
І падав. І підвестися не міг.
В очах стояли сльози, не водиця.
Був день як день. Не в пеклі, не в раю...

І мовив хтось:
– А в мене є рушниця.
Давайте, хлопці, я його доб'ю.
Хто дорікне, що ми його убили?
Відбігався, відмучився – і все.

...Зойк гальм.
І режисер.
Червоне й біле
У чорнім кадрі чорного шосе.

(Мой белогривый, что с тобою случилось?
 Не умирай – пусть сто смертей в судьбе!
 Ой, как тебя нам, коню, не хватало,
 когда пахали землю на себе!
 Засеяли землю мины, пули,
 сквозь всходы сталь разила наповал,
 братишка мой на орудийном дуле
 в рогожной колыбельке выростал.
 Зачем же здесь ты, конь мой, очутился —
 здесь перекресток не твоих дорог...)

Конь понимал. И конь подняться тщился.
 И падал. И подняться он не мог.
 Цвели глаза в кровавой мешанине.
 Тянула степь мелодию свою...

И кто-то молвил:
 – Есть ружье в машине,
 Давайте, хлопцы, я его добыю,
 уже не оживить, что хочешь делай,
 отбегался, отмучился, как все...

Визг шин!..
 И – режиссер.
 И – красно-белый
 удар
 в стоп-кадре черного шоссе.

(...It is not enough to lament for you, my horse.
 Don't die, even though you died
 a hundred times before.

Oh, how we felt our need for you, horse,
 how I myself ploughed the ground of the war.
 Land mines and bullets sowed the land.
 Between the poor young shoots of wheat,
 steel grew.

And the youngest brother grew up
 in a canvas cradle and at the mouth of a cannon.
 Your white legs are injured.
 It was not those roads
 you were looking for, my horse...)

The horse understood. And the horse got up.
 And fell. And couldn't get onto its legs again.
 Tears welled in the eyes.
 It was an ordinary day.

It was neither hell, nor heaven...

And somebody said:

– I have a rifle.

Guys, let me finish him off.

Who will blame us for killing him?

He's finished running,
 he's finished being tortured – that's all.

...A shriek of brakes.

And the movie director.

Red and white

in the black camera frame of the black road.

Антикварна чарчина зеленого скла.
Із такої ти пив, як приходив на тризну.
А ріка Геракліта текла і текла.
І забув я коня. А тепер — і Вітчизну.
Що було мені рідне — навіки чуже.
Увостаннє прощально рідню обіймаю...
Так невже ні Вітчизни, ні шаблі?

Невже
Тільки чарка на тризні, козаче Мамаю?

Антикварная чарка литого стекла.
Помню, пил из такой поминальное зелье.
А река Гераклита текла и текла.
Позабыл я коня. И горчит мне похмелье.
Все, что родиной было, – чужой каравай.
Припадаю в слезах
к равнодушной Отчизне.
Ах, неужто навеки, казаке Мамай,
Ни Отчизны, ни сабли –
Лишь чарка на тризне?

An antiquarian cup made of green glass...
You drank from such a cup
when you came to the funeral feast.
But Heraclitus's river flowed and flowed.
As for me, I forgot a horse —
and now forget my homeland.
What was close to my heart
is now foreign forever.
For the last time, I embrace my relatives...
Is it true
that there is no homeland, no sabre?
Is it true, cossack Mamay,
that there is only a cup at a funeral feast?

БДЖОЛИНА ЕЛЕГІЯ

Літа блукань, сумні і марні,
Вони були – мов не були.

...В приморській сонячній кав'ярні
Ми золоте вино пили.
А дні осінні починались...
В солодкий час, гріховний час
Просвічувало сонце наскрізь
І осявало сонце нас.

Але тоді, як згусток світла,
Як згусток сонця і тепла,
Немов зорі мала крихітка,
До нас прилинула бджола.

А бджілка квіточки шукала
В тісній кав'ярні на столі,
Як вигин срібного лекала,
На бідній, рідній цій землі.

Бджола упала на коліна...
Подумалося: от кіно!
А чи зоря, а чи одміна,
То все одно, то все одно.

ПЧЕЛИНАЯ ЭЛЕГИЯ

Мгновения благоговенья
 перед утраченным давно...
 В приморской солнечной кофейне
 мы пили сладкое вино.

Осенний хмель бродил по венам,
 и в ясный предвечерний час
 просвечивало, как рентгеном,
 и осеняло солнце нас.

И вдруг, переключаясь с тостом,
 в честь уходящего тепла,
 слепящим слитком августовским
 над нами вспыхнула пчела!

Она плыла, она просила
 хоть запоздалого цветка!
 Ее неистовая сила
 была напрасна и сладка.

О, как цветасто ваше платье!
 Пчела с плеча сползла на грудь...
 Не надо, милая, не плачьте –
 вы не хотели обмануть!

AN ELEGY FOR A BEE

The years of wanderings, sad and in vain,
 passed by
 and now it as if they never existed.

...In the sunny seaside cafe
 we drank golden wine.
 The days of autumn began...
 In the sweet time, the blissful time,
 the sun shone through us
 and lit us up.
 Like a concentration of light,
 like a concentration of sun and warmth,
 like a little bit of sunrise,
 a bee came flying to us.
 The bee searched the table
 in the crowded cafe for flowers,
 the bee made arcs
 of a silver drafting curve
 over this poor dear land.
 The bee fell into our laps...

A thought crossed my mind:
 This is not real!
 Whether a dawn, or a change –
 it is the same, the same..

Коли приліт і зліт з нізвідки,
Стожальний жаль тебе пройме.
Але бджола шукає квітки,
А квітка – поле це німе.
Стодухо вибухає зелень
І завмирає зелень ця...
А я прошу бджолі приземлення,
Щоб все спочатку й до кінця.
Спочатку й без кінця...

Ее прилет – из ниоткуда,
но почему больней стократ?
Летит пчела, и жаждет чуда –
но сад отцвел,
и выцвел сад.

В какие бездны ветром брошена
любви бесценная пыльца...
Вернись, пчела,
вернись, хорошая,
начнем с начала,
до конца.

When the place of an arrival
and the place of a departure
is nowhere, then you are pierced
as with a hundred stings of sadness.

The bee is searching for a flower,
but the only flower is this mute field.
Greenness explodes in its all power,
then this greenness goes still...
And I pray for the bee's landing
so that everything
may begin and come to its end.
May begin and never end...

ДИКИЙ МЕД

Через тридцять, через сорок, через
П'ятдесят озвешся ти мені...

Дикий мед іздавна зветься верес.
Вересневі наші ночі й дні.
Ще не осінь, але вже не літо,
Павутинки срібної струна...
А по вінця, Господи, налито
Нам було і меду, і вина...

ДИКИЙ МЕД

Через тридцать, через сорок, через
Пятьдесят аукнешься в ответ...

Дикий мед у нас зовется верес.
Сладок сентября медовый свет.
И не осень, и уже не лето,
Паутинка дрогнет, как струна...
А ведь было, Господи, наливо
До краев и меда, и вина!..

WILD HONEY

In thirty, in forty, in
fifty years, you will still echo within me...

Since ancient times,
in our tongue the word for wild honey
has been the same
as for the first month of autumn.
Our nights and days are a sweet September.
It's not autumn —
but already it's no longer summer.
It's a spider web's silver violin string...
Our lives have been filled to the rim for us
with honey and wine...

ЗМІСТ

Скіфське бароко (Scythian Baroque).....	4
1. «Я – тільки проїздом...» «I am only passing through...».....	8
2. Тендрівських мустангів одіссея The Tendra mustangs' odyssey.....	12
3. Собор посередині Всесвіту A church in the middle of the Universe.....	14
4. Полювання на дикого вепра The hunt for the wild boar.....	18
5. Мандрівка на край світу A trip to the edge of the world.....	24
6. Різдво на Богополі Christmas in Bogopil.....	30
7. Пізанська вежа The tower of Pisa.....	34

8. Загублений манускрипт The lost manuscript.....	38
9. Донкіхот із лиману Don Quixote of the estuary.....	40
10. Місячна соната — XXI Moonlight sonata XXI.....	42
11. Неевклідова геометрія Non-euclidian geometry.....	44
12. Малий реквієм A little requiem.....	46
13. “Антикварна чарчина зеленого скла” “An antiquarian cup made of green glass...”.....	52
14. Бджолина елегія An elegy for a bee.....	54
15. Дикий мед Wild honey.....	58

У поезії не буває колективного автора, як у театрі чи в кіно: кожен промовляє від свого імені, з вершини свого таланту. Але навіть світові величини залишилися б у часових, етнічних рамках і не стали б надбанням усього людства, якби не зазвучали мовами близькими і віддаленими, адже навіть у найменшому народі-племені завжди центральним є спільнолюдське. Тепер, коли Україна стала й колискою Міжнародної асоціації письменницьких спілок «Слово без кордонів», і справді настав час місту і світу явити нашу велику поетичну роботу: дасть Бог, і ця антологія - «Два береги» - буде помічена в різних країнах, де поезія в будь-якому мовному еквіваленті відкриває серця, відкриває цілі материки крилатого слова. Світлані Іщенко та Расселу Торнтону з Канади завдячую появою цієї унікальної книги.

Справді, поетичне слово ніякими кордонами не зупинити – це відчули і зрозуміли мудрі меценати антології – Герой України, генеральний директор ТОВ «Нібулон» О.О. Вадатурський і мер Миколаєва В.Д. Чайка .

Дмитро Кремінь

Фото на обкладинці Олександра Кремка та Дмитра Ласкіна

Рад тому, что многолетняя дружба с высокоталантливым украинским поэтом Дмитрием Креминым, кроме наслаждения творческим общением, дала столь вещественный результат.

Искренне благодарю тех, кто помог этой необычной книге увидеть свет: молодую поэтессу и филолога Дарину Березину из Николаева, киевлян Сергея Игнатова и Грега Краснова, общими усилиями которых родилась англоязычная версия.

Истинным соавтором книги считаю николаевского художника Александра Ипатьева, сумевшего по-своему прочувствовать и увидеть слово.

Этот замысел не смог бы реализоваться без поддержки известного предпринимателя и мецената— генерального директора ООО СП «НИБУЛОН», Героя Украины Алексея Афанасьевича Вадатурского и Николаевского мэра Владимира Дмитриевича Чайки.

Спасибо всем!
Владимир Пучков.

Фото на обложке Александра Кремко и Дмитрия Ласкина.

XI. Река Мертвовод	42
Mertvovod River.....	42
XII. Золотые Ворота	46
Golden Gate.....	46
XIII. Ипрень	48
Iprer'	48
XIV. «Уходи, покуда снег не выпал!..»	50
«Leave before the snow falls down»	50
XV. Прощание в аэропорту	52
Farewell at the airport.....	52
XVI. Эхо	54
Echo.....	54
XVII. Лов ставриды в Черноморке	56
The fishing of horse-mackerel in Chernomorka	56
XVIII. Плач по казацким люлькам	58
Mourning over the cossacks' pipes.....	58
XIX. «Есть стихи – антикварная лавка»	62
«There are verses like shops of antiques»	62